U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele společnosti **O., a. s.,** zastoupené JUDr. Kristinou Škampovou, advokátkou se sídlem v Brně, Pellicova 8a, za účasti **Finančního ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 4. 2. 2004, č. j. 30 Ca 491/2000 - 62,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á.**

II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením Krajského soudu v Brně byla odmítnuta pro opožděnost žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně (dále jen „správní orgán“) ze dne 14. 8. 2000, č. j. FŘ-2419/1999-120, jímž bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu Brno I ze dne 26. 11. 1998, č. j. 139989/98/288914/5429, kterým byla stěžovateli dodatečně doměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1997.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel namítl stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Uvedl, že v daňovém řízení ohledně daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1997 byl zastoupen daňovým poradcem Ing. J. Š. na základě plné moci ze dne 3. 4. 1998. S ohledem na okolnost, že se jednalo o zástupce s neomezenou plnou mocí, mělo být dle ust. § 17 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), doručováno pouze tomuto zástupci. Ve spise správního orgánu je však založena pouze doručenka, dle které bylo napadené rozhodnutí správního orgánu doručováno do sídla stěžovatele. Dle ust. § 31 odst. 8 písm. a) zákona o správě daní a poplatků nese důkazní břemeno ohledně řádného doručení správní orgán. Stěžovatel dále uvádí, že v předmětné věci mohly nastat dvě varianty. Správní orgán buď doručil daňovému poradci stěžovatele dne 18. 8. 2000 tak, jak tvrdí stěžovatel, a pak byla lhůta pro podání žaloby zachována, nebo mu nedoručil vůbec, a tudíž nebylo do dnešního dne řádně doručeno. Proto nebylo vůbec možné uvažovat o odmítnutí žaloby. Těmito skutečnostmi se však krajský soud vůbec nezabýval, proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci zpět k dalšímu řízení.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 6. 4. 2005 se stěžovatel na podporu svých tvrzení dovolal rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 2 As 27/2004 - 78.

Správní orgán ve svém vyjádření uvedl, že z plné moci, která je součástí správního spisu, vyplývá, že se nejedná o generální plnou moc, což je zřejmé nejen z průvodního dopisu zmocněnce, ale i z dalších úkonů zmocnitele v průběhu daňového řízení. Správní orgán dále zdůraznil, že opravné prostředky v rámci správy daní byly Ing. Š. prováděny nikoliv na základě plné moci ze dne 3. 4. 1998, nýbrž na základě plné moci ze dne 17. 9. 1998. Vzhledem k okolnosti, že stěžovatel dne 27. 4. 2000 odvolal jím udělenou plnou moc ze dne 17. 9. 1998, postupoval správní orgán v souladu s úpravou daňového procesu, když rozhodnutí vydané dne 14. 8. 2000 doručoval pouze stěžovateli. Správní orgán navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Podle § 109 odst. 4 s. ř. s. ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Porovnáním obsahu žaloby, v níž se stěžovatel o vadách doručení vůbec nezmiňuje, a kasační stížnosti Nejvyšší správní soud zjistil, že skutečnosti a důvody, které stěžovatel uvádí v kasační stížnosti, spočívající v námitkách týkajících se doručování rozhodnutí správního orgánu v daňovém řízení, jsou skutečnostmi a důvody novými, které nebyly dříve uplatněny v řízení před soudem. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nemohl k těmto k nově tvrzeným skutečnostem přihlédnout, přičemž dle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. je kasační stížnost opírající se pouze o nové důvody nepřípustná.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Protože stěžovatel opřel svou kasační stížnost jednak o nové důvody, které mohl uplatnit již dříve v řízení před soudem, jednak o nové skutečnosti, které uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a neuplatnil žádný stížní bod, pro který by bylo možné napadené usnesení věcně přezkoumat, Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. z důvodu uvedeného v ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu